

Børne Blad

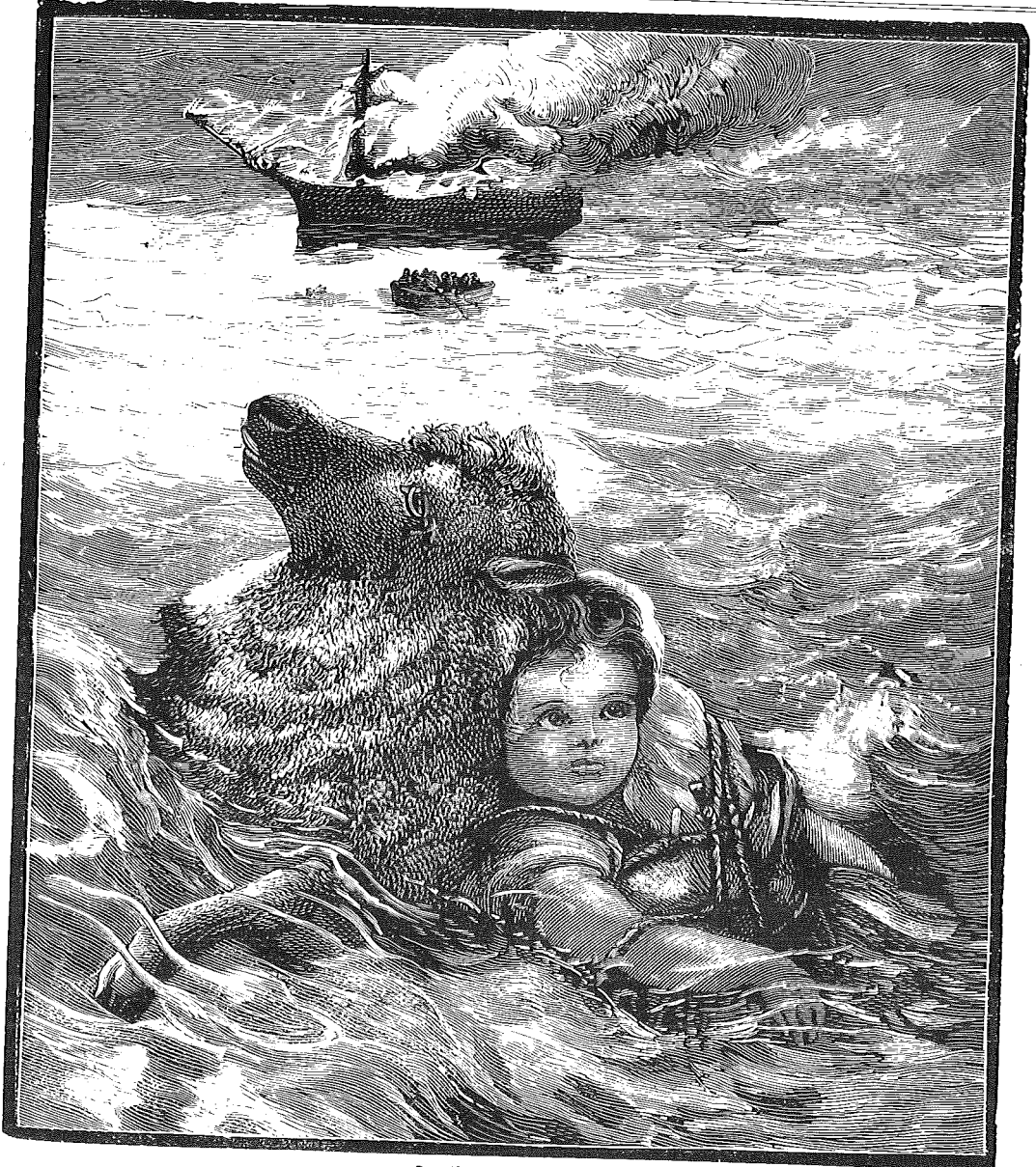

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 45.

5te november 1893.

19de aarg.

Treffst ved et faar.

Børneblad

udkommer hver lønbad og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 pakter til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Fortættelse.)

Da Marie og hendes far af retsbetjenten blev ført forbi slottsporten, kom netop idetsamme Jette ud. Da sagen efter den letfindige, følelseløse piges mening havde faaet et ober al forventning godt udfald, havde hun faaet hele sin forrige munterhed tilbage. At Marie skulde henrettes, havde hun syntes var for ilde; men at hun blev sent væk, var netop, hvad hun ønskede. Hun havde altid frygtet for, at Marie tilsidst skulde komme til at fortrænge hende fra hendes stilling. Denne frygt var nu forsvunden. Hendes gamle had mod Marie, hendes skadefryd, hendes onde hjerte vandt ganske overtaget. Grevinden havde engang, da hun saa Mariens kurb staa paa komoden, sagt: „Bring denne for altid bort fra mine øine! Den vækker allfor sørgelige erindringer hos mig, og jeg kan ikke uden smerte se paa den.“ Jette havde da glemt den, men nu havde hun den med sig ud.

„Der har du din gave igjen“, sagde hun til Marie. „Mit naadige herkskab ønsker ikke at modtage noget af saadanne hænder. Nu er det forbi med din herlighed ligesom med disse blomster, som du tog dig saa god betaling for. Og det er mig en stor fornøjelse herved at kunne række dig kurven tilbage.“

Hun kastede kurven ned foran Mariens fødder, hvorpaa hun med en haansf latter vendte tilbage til slottet og lukkede porten stæniende efter sig.

Med taarer i øinene, men uden at sige et ord tog Marie kurven op og gik videre. Hendes far havde ikke saa meget som en stav med til reisen og Marie intet andet end denne kurb. Med daade øine saa hun sikkert hundrede gange henover til det gamle hjem, indtil saavel dette som slottet og kirkeetaarnet skjultes bag en skodbebovket høide.

Da retsbetjenten tilsidst forlod Marie og hendes far ved grevskabets grænsesten dybt inde i skoven, satte den gamle mand sig træet af sorg og smerte ned paa den mosbevoftede sten i skyggen af et hundrede aar gammelt egetræ.

„Kom, min datter“, sagde han, idet han sluttede Marie i sine arme og lagde hendes hænder sammen og hævdede dem tilligemed sine egne. „Lad os nu først og fremst takke Herren, fordi vi atter er slupne ud af det mørke, trange fængsel og er under Guds frie himmel og i fri luft. Lad os takke ham, fordi han har reddet vort liv og ladet mig faa dig tilbage, mit elskede barn.“

Faderen rettede sit blik mod himmelen, som de gjennem det grønne egelsøb saa hvælve sig klar og blaa over deres hoved, og bad nu med høi stemme: „Kjære fader i himlene, du, som er dine børns eneste trøst her paa jorden, du, som er alle nødlidendes mægtige beskytter, modtag vor forenede tak, fordi du i din naade har befriet os fra lænter og baand, fra fængsel og død! Se nu ned til en stakkars fader og hans stakkars grædende barn. Tag da os i din beskyttelse. Før os til gode mennesker, fyld deres hjerter med medlidenskab; lad os finde en liden plads paa din store, vide jord, hvor vi i stilhed kan henlede resten af vore pilegrimsdage og tilsidst dø i fred! Ja et saabant fæd har du vist, uden at vi kjender det, allerede beredt for os, og i tillid til dig vandrer vi trøstige afsted.“

Marie var af hjertet med i denne bøn, og da de var færdige med den, følte de sig begge forunderlig trøstede og fyldte med en

glæde og frimodighed, som de ikke havde kjendt paa lang tid.

8. En ven i noden.

Straks efter kom Anton, grevens gamle jæger, som tidligere havde tjent sammen med Jakob og ledsaget greven paa hans reiser, gaaende gennem skoven. Han havde allerede i graalysningen været ude efter en hjort.

„Goddag, Jakob“, sagde han. „Saa det er eder? Jeg syntes, jeg kjendte eders stemme og har altsaa ikke taget fejl. At, saa har man altsaa jaget eder bort. Det er dog haardt saaledes paa sine gamle dage at skulle forlade sit gamle hjem.“

„Saa langt som himmelen strækker sig“, svarede Jakob, „er jorden Guds eiendom, og overalt raader han i sin kjærlighed. Men bort hjem er himmelen; herne de bliver vi altid udlændige og fremmede.“

„Har man virkelig“, fortsatte jægeren, „sendt eder afsted, som I skaar og gaar? I har jo ikke engang de nødvendige klæder til en saadan reise!“

„Han, der klæder blomsterne paa marken, vil ogsaa klæde os“, sagde Jakob.

„Og heller ikke med penge er I forsynede?“

„Vi har en god samvittighed“, svarede Jakob, „og da er vi rigere, end om den sten, vi nu sidder paa, var af guld og tilhørte os.“

„Svar dog“, sagde jægeren, „har I virkelig ingen penge?“

„Denne turv ved mine sødder er al vor eiendom“, svarede Jakob. „Hvad tænker du, den kan være værd?“

„Kanste en daler“, sagde jægeren beklæmt, „men hvad vil det forslaa?“

„Nu vel“, mente Jakob, „saa er vi alligevel ikke saa fattige, hvis Gud lader mig beholde mine to friske arme. Paa et aar kan jeg arbejde mindst hundrede saadanne turve, og hundrede daler er ikke saa lidet. Min far var turvmager og vilde endelig, at jeg foruden gartneriet ogsaa skulde lære hans haandverk for at kunne have noget

nyttigt at gjøre vinteren igjennem. Jeg takker ham nu i hans grav derfor. Han har derved gjort mere for mig og sørget bedre for mig, end om han havde efterladt mig en arv paa tre tusend gylden. En sund sjæl, et sundt legeme og et ærligt haandverk er den bedste jordiske rigdom.“

„Det glæder mig, at du tager det paa denne maade. Jeg kan heller ikke sige andet, end at du har ret. Jeg haaber, at ogsaa din gartnerkunst kan blive dig til nytte. — Men hvorhen har I nu tænkt at tage veien?“

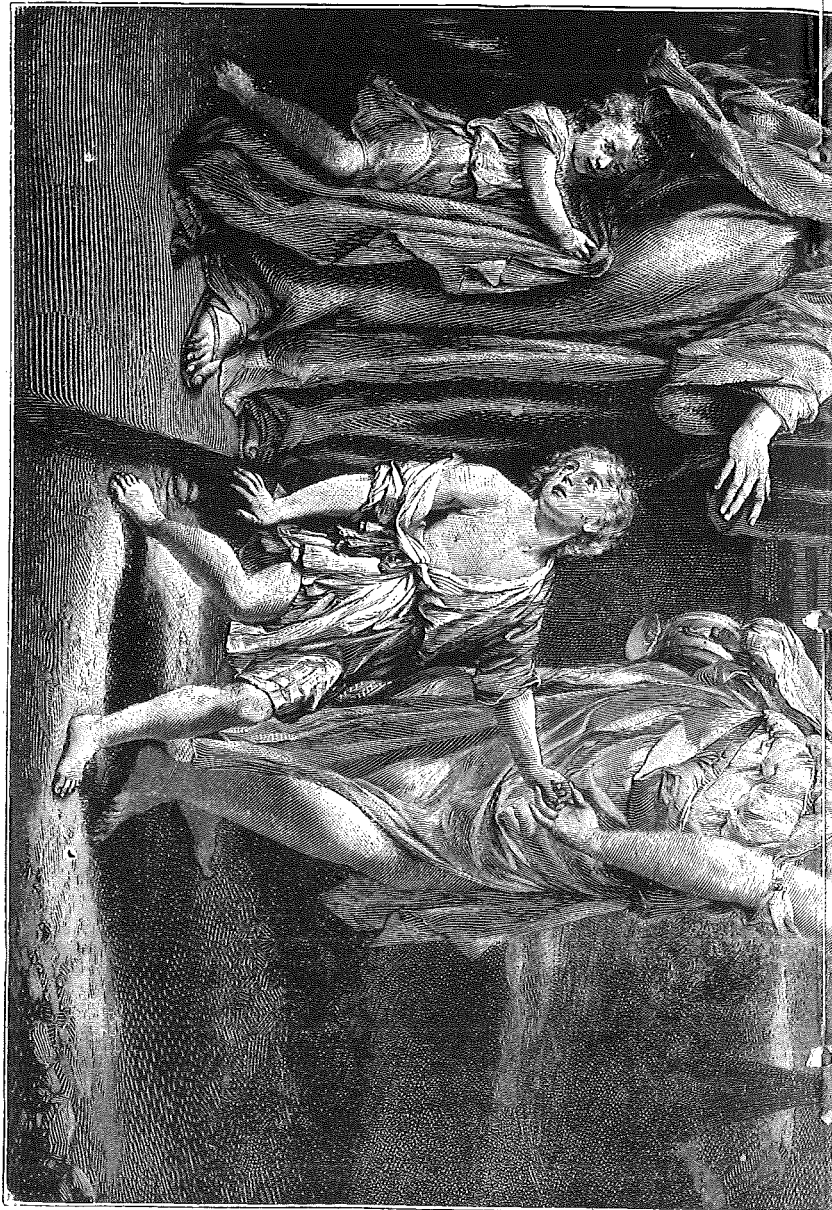
„Langt bort“, sagde Jakob, „til et sted, hvor ikke et eneste menneske kjender os, — hvor Gud vil føre os hen.“

„Jakob“, sagde jægeren, „tag med denne sterke, tykke knortekjæp. Det var heldigt, at jeg tog den med. Du har jo ingen reisestav! Og her“, fortsatte han idet han tog en liden læderpung frem fra sin lomme, „her har du nogle penge. Jeg fik dem igaar afsted over i landsbyen for noget ved.“

„Staven“, svarede Jakob, „vil jeg beholde og bruge som en erindring om en brav mand. Men pengene kan jeg ikke tage imod. Hvis du har faaet dem ved at sælge ved, tilhører de jo greven.“

„Gamle, ærlige Jakob“, udbrød jægeren, hav ingen beklæmninger i saa henseende. Greven har forlængst faaet sine penge. For flere aar siden lagde jeg dem ud for en skat-kars mand, som ikke var istand til at betale den ved, han havde kjøbt. Siden har jeg ikke tænkt mere paa pengene, men igaar fik jeg dem ubentet tilbage af ham, idet han nu var i bedre stilling. Det er, som om pengene skulde være en gave fra Gud til dig.“

„Nu vel, saa vil jeg tage imod dem med et hjerteligt ønske om, at Gud maa lønne dig paa en eller anden maade for din godhed. Se, Marie“, sagde han derpaa henvendt til sin datter, „hvor kjærlig Gud sørger for os allerede straks ved begyndelsen af vor reise. Allerede før jeg har faaet reist mig fra denne sten, har jo den himmelske fader

Isagur og Ismael.

hørt vor bøn. Vær derfor glad og frimodig. Gud vil nok sørge for os i fremtiden ogsaa."

Den gamle jæger tog med taarer i øinene affted med dem. „Lev nu vel, ærlige Jakob. Lev vel, brave Marie", sagde han, idet han først rakte faderen og derpaa datteren haanden. „Jeg har altid anset eder for ærlige folk og gjør det ogsaa fremdeles. Ogsaa J vil nok komme til at erfare, at ærlighed varer længst. Ja, ja, den som gjør ret og holder sig til Gud, vil Herren ikke forlade. Farvel da, og Gud være med eder."

Jægeren vendte sig rørt om og tog veien hjemover. Ogsaa Jakob reiste sig, greb sin datters haand og vandrede med hende henad den vei, som førte gennem skoven — ud i den vide verden.

9. Jakob og Marie blandt fremmede.

Marie og hendes far drog stadig videre og videre og havde allerede gaaet ihve mil. De havde endnu ikke faaet arbejde nogetsteds, og deres penge begyndte at slippe op. De havde derfor meget vanskelig for at klare sig. At bede om almissefaldt dem saa ubestribelig tungt. Endelig blev de dog nødsagede dertil. Mangesteds blev de viste bort med haarde ord; paa andre steder gav man dem grættent et stykke haardt brød, som de maatte fortære sammen med lidt vand fra nærmeste bælk. Men paa ikke saa mange steder gav man dem ogsaa en tallerken varm suppe eller anden styrkende mad. Mere end en gang maatte Marie se paa, hvorledes man stod og ledte efter det mindste og daarligste stykke mad for at give dem, og saa ofte maatte de finde sig i at tilbringe natten i et eller andet skur.

En dag havde de i lang tid vandret gennem et bakket bjerglandskab uden at komme forbi noget beboet sted. Da blev gamle Jakob tilsidst syg. Uden at kunne sige et ord sank han bleg ned under et grantræ, efterat de var komne op over en bakke. Marie blev rent fra sig selv af skræk og angst. Førgjæves saa hun sig om efter lidt friskt vand; hun kunde intet opdage i nærheden.

(Fortættes.)

Den dødsdømte soldat.

Under den fransk-tylske krig reiste en prest omkring, og med ham fulgte en lægmand, som ogsaa forkyndte evangeliet. En dag saa de en flok soldater føre en mand, som var belagt med haandjern, og som var yderst fortvilet, bort for at henrette ham. De tillod sig at spørge, hvorfor han var dømt til døden. „For at have plyndret de døde", svarede en soldat kort, „og det for tjener døden efter vore love." „Er han beredt til at dø?" spurgte presten fuld af medynk. „Det ved vi ikke", svarede de; men en af dem vendte sig til presten og sagde: „De synes at være en geistlig mand, De kan tale til den skakkars fyr om livet efter dette, hvis De vil." Presten, som blev glad over over tilladelsen, gik hen og talte med høftideligt alvor til fangen, men han svarede kun ved at ryste paa hovedet. Tilsidt sagde han: „Nei, jeg er ikke beredt til at dø, men det er ikke det, jeg tænker paa. Jeg sørger og græder, fordi min kone og mine børn bliver sønderknuftet af sorg; alle mine tanker er hos dem. Jeg beder Dem, tal ikke til mig om nogetsteds andet." Medens han fremstammede alt dette, traadte den gamle lægmand frem, og sagde: „Min ven, jeg deler din sorg og kan godt sætte mig ind i den. Jeg har ingen hustru og ingen børn, mit hjerte har i lang tid kun tilhørt Gud, og døden har ingen rædsel for mig; den er mig tværtimod en velkommen gjæst. Jeg vil dø for dig; jeg har intet at tabe, men endog meget at vinde. Jeg vil hengive mit liv for dig!"

Alle de omstaaende blev forbausede over dette besynderlige tilbud, men da den kommanderende saa, at det var lægmandens alvor, sagde han: „Jeg har ikke myndighed til at gaa ind paa Deres forslag; men lad os vende tilbage til leiren og fortælle generalen dette mærkværdige tilfælde." Dette gjorde de, og lægmanden gik ved siden af

den stakkars fange med haandjernene og forsøgte at trøste ham og tale til ham om Jesus.

Generalen syntes at blive rørt over, hvad han hørte, og spurgte lægmanden, om han mente det alvorligt med sit tilbud. „Ja, ganske vist“, svarede den gamle mand; „jeg har ingen frygt for døden, jeg eier Kristus og han mig, jeg gaar til ham, og jeg vil med glæde give mit liv som løsepenge for denne mand. Loven fordrer sikkerlig ikke at to skal dø; mit liv maa være tilstrækkeligt.“ Generalen henviste sagen til kronprinsen, som tænkte længe over den. Endelig sagde han til stedfortræderen: „Loven tilsteder ikke, at den ene giver sit liv for den anden; men jeg kan hjælpe paa en anden maade. Jeg kan benaadde og tilgive, og jeg kan give dig denne mands liv istedenfor at tage det!“

Jeg tænker, I kan forestille eder, hvad følgen blev af denne benaadning, hvor glad fangen blev, og hvor taknemmelig han var mod sin befrier. Jeg vil bede eder at se bort fra denne sandsfærdige historie til en endnu ældre og mere rørende historie om ham, som møder den stakkars bundne synder, der ogsaa har fortjent døden, og som siger af hjærlighed og medynk; „Jeg vil give mit liv for dig!“ og som engang hengav det paa korset for os alle.

Der er intet andet navn under himmelen givet iblandt mennesker, ved hvilket vi kan vorde frelst fra synden og satans magt. O, giv eders hjerter til ham, som hengav sit liv for eder!

Gode raad til smaa gutter og smaa piger.

Den lille tolvaaarige Lydia forestreb sig selv følgende regler, som hun søgte at efterkomme og iagttage med stor samvittighedsfuldhed. De er ogsaa værd at give agt paa for ethvert barn, som vil behage Gud

og adlyde sine forældre. Vi haaber, at mange, som læser dette, vil have gavn deraf og indrette sit liv derefter:

„Staa op, saasnart man vækker dig om morgenen. — Klæd dig paa i fem minutter. — Lyb aldrig, og nar aldrig nogen. — Tag aldrig, uden tilladelse, noget, som ikke tilhører dig. — Vær opmærksom, saasnart nogen taler til dig. — Kom aldrig forsent paa skolen. — Gaa hver søndag i søndagsskolen. — Lær dine lektier godt. — Vær aldrig mut eller tver. — Vær andre til et godt eksempel. — Bedrag aldrig nogen. — Gjør mod andre, hvad du vil, de skal gjøre mod dig. — Hold altid dine løfter. — Gjør aldrig et løfte, ifald du skal mindes noget, som muligvis kunde hindre dig i at opfylde det. — Hjælp enhver saa meget som muligt. — Vær høflig mod alle. — Lad dem, der er ældre, tale mere end du. — Ifald du har begaaet en fejl, saa negt den ikke. — Vær ingen sladder. — Sky alt daarligt selskab. — Hjælp dig selv saa meget som muligt. — Vær tilfreds med det, du har. — Vis dig venlig imod alle. — Læs aldrig daarlige bøger. — Tal aldrig fornærmende ord til nogen. — Undgaa al liv og strid. — Læg enhver ting paa det sted, hvor den hører hen. — Søg at tilegne dig et godt og ædelt sindelag. — Vær flittig og hjælp dine forældre saa meget som muligt. — Tal hjærlig til dine søskende. — Hold disse regler saavidt det staar til dig, og bed Gud om hans naadige hjælp dertil.“

Bønnen er et lifligt baand, hvormed Gud drager os til sig; thi den er et middel til stedse næriere at forene os med ham.—[A. de Foligny.

Jeg har ofte lært mere i en bøn, end jeg har kunnet faa af megen læsen og digten; derfor kommer det fornemmelig an paa, at hjertet gjør sig løst og ledigt til bønnen. —[Luther.

Frelst ved et faar.

[Med billede.]

Den 4de mai 1795 laa i havnen ved Borsmouth i England et krigsskib ved navn Boyne, der havde otte og nitti kanoner. Bludselig blev man iland forfærdet ved at høre en voldsom larm fra skibet; saa vidt man kunde forstaa, var der foregaaet en explosion ombord. Krudtmagasinet var exploderet.

Kort efter var skibet indhyllt i flammer, og de ombordværende maatte søge at redde sig paa bedste maade. Adskillige mennesker mistede livet enten ombord eller under forsoget paa at svømme iland.

Da explosionen skede, sad en marinesoldat i sin kiste sammen med sin kone og sit barn, en liden atten maaneder gammel gut. Da de saa, at de ikke kunde faa plads i nogen baad, ilede faderen hen til et aflukke, hvor der var en del faar, som var bestemt til føde for mandsskabet. Dyrene var albeles vilde af skræk, men manden fik dog taget et af dem og bandt sin lille gut til faarets ryg, hvorpaa han kastede det ud i søen, idet han sagde: „Se nu til at komme iland, og Gud være med eder.“

Hans kone sprang straks efter i søen; og selv styrkede han efter og søgte af bedste evne at holde hende oppe og hindre hende fra at synke. Til sidst blev de tagne op af en baad, som var sendt ud fra land, og baade fader og moder kom tilland omtrent samtidig med, at faaret naaede bredden og af folk derinde blev befriet fra sin kostbare byrde. Den lille gut kunde snart efter i god behold bringes til sine forældre.

Hagar og Ismael.

[Med billede.]

Hagar faar ikke længere lov til at bo med sin søn i Abrahams hjem; Sara kunde ikke forliges med Hagar og den lille Isak ikke med sin halvbroder Ismael. Saa maatte Hagar reise sin vei.

Men Gud havde lovet Abraham, at Ismael skulde blive fader til et folk, og sit løfte holdt han; han blev stamfader til flere

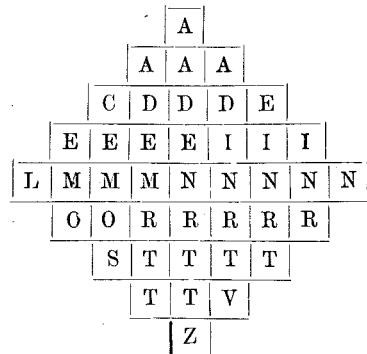
arabiske folkestammer. Og til Hagar havde Gud sagt om Ismael, at han skulde blive et vildt menneske, hans haand skulde være mod hver, og hver haand mod ham. Ogsaa det gif i opfyldelse; selv blev han en dygtig bueskytter og tilbragte sin tid med jagt og krig, og araberne som nedstammer fra ham, har altid været bekendt som et krigerisk og frihedselkende folk.

Hvorlænge Isaks og Ismaels had til hinanden varede, vides ikke; heller ikke ved vi, om de oftere traf sammen; men om ét senere møde mellem dem fortæller dog bibelen. Det var ved deres faders Abrahams grav. Da den ærværdige patriark døde i sit hundrede og fem og syttiende aar, gammel og mæt af dage, finder vi Ismael sammen med Isak begrave ham i Makpela hule.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 43.

Tiden viser, at sit og brug let veksler med aarene.

Diamantgaade.

Bogstaverne i ovenstaaende figur skal ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at lyde ens, og at de vandrette linjer danner følgende geografiske navne: 1. En elv i Rusland. 2. Et fogderi i Finmarken. 3. En indsø i Sverige. 4. En by i Holland. 5. Et landsskab i Østerrige. 6. En by i Spanien. 7. En ø ved England.

Laura M. Riis.